

Purtăm pecetea Domnului nostru?

Purtăm pecetea Domnului nostru?

Când Petru și Ioan au trebuit să dea socoteală înaintea conducătorilor iudeilor de vindecarea omului olog, ei au mărturisit cu îndrăzneală despre Domnul Isus, în a cărui singur Nume oamenii pot să fie mântuiți. Mai-marii iudeilor, care s-au minunat de atâta îndrăzneală din partea unor oameni neînvățați și neinstruiți, au recunoscut că aceștia „fuseseră cu Isus“. Ei purtau pecetea Domnului lor. Iar noi?

În Vechiul Testament citim despre Moise că fața sa radia gloria lui Dumnezeu, atunci când venea din prezența lui Dumnezeu. Ceea ce au văzut oamenii acelor timpuri la Moise era urmarea faptului că un om de pe acest pământ venea în contact cu cerul: „Când a coborât de pe munte, Moise nu știa că pielea feței lui strălucea, pentru că vorbise cu El“ (Exod 34.29-35).

Mai târziu, când profetul Elisei a fost martor al înălțării la cer a lui Ilie, fiii profeților au recunoscut la întoarcerea lui Elisei în Ierihon că duhul lui Ilie era peste Elisei: „Și fiii profeților care erau în fața Ierihonului l-au văzut și au zis: Duhul lui Ilie se odihnește peste Elisei“ (2 Împărați 2.15). Acei bărbați nu au văzut răpirea profetului, dar au recunoscut efectele acestui eveniment asupra lui Elisei.

La fel au fost lucrurile la începutul creștinismului. Atunci, semenii lui Ștefan au văzut în el fericirea unui om care stătea în legătură cu Fiul Omului aflat în cer. „Și, privind țintă la el, toți cei care stăteau în sinedriu i-au văzut fața ca o față de înger.“ – „Dar el, fiind plin de Duh Sfânt, privind țintă spre cer, a văzut gloria lui Dumnezeu și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu“ (Fapte 6.15; 7.55). Lumea nu vedea o asemenea față, dar recunoștea efectul produs în Ștefan. Oamenii vedeau un om care se ruga pentru ucigașii săi și astfel exprima pe acest pământ harul Aceluia care se întorsese în cer.

Nu ne vorbesc aceste exemple de oameni, care au trăit pe pământ, dar care erau în legătură cu cerul? Poate vedea lumea, în timp ce suntem în călătorie pe acest pământ, fețe care luminează de bucuria prezenței Domnului, așa cum a fost cândva cazul la Moise? Pot recunoaște oamenii în noi duhul lui Hristos după modelul lui Ilie? Constată ei ceva din prezentarea Omului ceresc ca la Ștefan?

Ce bine ar fi, dacă am arăta prin viața noastră și prin comportamentul nostru originea noastră înaltă! De s-ar arăta că suntem „o preoție împărătească“, aleși, ca să vestim virtuțile Aceluia, care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată! Dar, din păcate, trebuie să recunoaștem că știm foarte puțin și rareori ce înseamnă a sta în prezența Domnului și de a savura părăția cu El. Astfel, lipsește și urmarea practică: nu venim din prezența Sa și ceilalți nu pot recunoaște la noi o amprentă a prezenței Sale, prin faptul că nu arătăm un comportament ceresc și nu descoperim harul Domnului. De câte ori se vede la noi un comportament bătăran, un limbaj dur și o atitudine severă! Toate acestea dovedesc cât de puțin am fost „cu Isus“. Dacă rămânem rareori în prezența Sa, vom învăța ca atare puțin cum este adevărul în Isus. De aceea, viața lui Isus se descoperă foarte slab în noi. Mult prea des se văd în noi căile acestui pământ, în loc să arătăm cerul. Prea adesea, limbajul nostru este condimentat cu spiritul și umorul acestei lumi, în loc să fie condimentat cu înțelepciunea și sfințenia cerului.

Va veni clipa când toți oamenii vor vedea în credincioși numai gloria Domnului lor: „Când va veni să fie glorificat în sfinții Săi și să fie privit cu uimire, în ziua aceea, în toți cei care au crezut“ (2 Tesaloniceni 1.10). Dar astăzi, Dumnezeu dorește să descopere tocmai în trupul nostru muritor, care ține încă de creația căzută, viața lui Isus. Domnul să ne dea tuturor mult har în acest sens!